

**STAR
WARS™**

НОВА ЗОРА

ДЖОН ДЖАКСЪН МИЛЪР

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *A New Dawn*

Copyright © & ТМ 2014 Lucasfilms Ltd.

www.starwars.com

Превод Ангел Ангелов

Редактор Петя Дочева

Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1200 бр.

ISBN 978-954-27-1688-4

*На майка ми, която ме научи да обичам
книгите и филмите*

Преди много години, в една далечна галактика....

ПРЕДГОВОР

Междувездни войни е една невероятна, изпълнена с творчество галактика, в която разказвачите на истории изпращат джедаите на безброй мисии, изследват многочислени планети и откриват скрити съкровища от 1977 година насам. Израснах с първоначалната трилогия и докато годините отминаваха, четях книги и комикси, играех игри, гледах повторните излъчвания и не можах да повярвам, когато един ден седнах в едно кино, а на екрана се появи надписът „Епизод I“. Това беше денят, който бях очаквал от много, много дълго време. Ходех на премиерите на всичките нови епизоди и чаках на опашка като всички останали, посещавах среднощните премиерни разпродажби на играчки. Истински се радвах на общността, която постепенно се бе разраснала около вселената на „Междувездни войни“.

Тогава още няхах представа, че преди да излезе последната от трите нови части, ще се преместя в Ка-

лифорния и ще започна работа по „Междувездни войни: Войната на клонингите“ заедно със самия „Създател“ Джордж Лукас. Чувствах се така, сякаш бях спечелил някаква лотария на „Междувездни войни“, но също така осъзнавах и огромната отговорност към хората, които знаех, че обичат „Междувездни войни“, свързана с това да се погрижа „да направя всичко, както трябва“. Когато започна обучението ми за джедай, винаги можех да разчитам на Джордж за отговорите на най-съществените въпроси и на загрижеността му да направим нещата както трябва и „Междувездни войни“ наистина да станат такива, каквито той е искал да бъдат. Той обичаше да се шегува с мен и с екипа ми, че ни обучава в пътищата на Силата, за да може един ден, когато се пенсионира, „Междувездни войни“ да продължат без него. Не съм сигурен, че сме му вярвали, докато това наистина се случи. И така, как да продължим напред? И как да сме сигурни, че ще направим всичко както трябва? Много просто – трябва да вярваме в Силата и един в друг. Заедно, като група, ние открихме най-добрите таланти – хора като вас и мен, които обичат „Междувездни войни“ и искат да ги превърнат в нещо велико; искат да уловят чувството, което тези истории ни дадоха и което ни вдъхновяваше. Сега, повече от когато и да е, откакто съществуват „Междувездни войни“, всеки ден се разказват нови

истории, свързани с тях. И по-важното е, че старата концепция за това кое е разрешено и кое не, вече я няма и отсега нататък всички наши истории и герои ще съществуват в една и съща вселена. Ключовите творци, работещи по филмите, телевизионните сериали, комиксите, видеоигрите и романите, за първи път в историята на вселената на „Междузвездни войни“ са свързани в едно творческо цяло.

„Нова зора“ е резултат от този метод на сътрудничество в създаването на истории в „Лукасфилм“. Като изпълнителни продуценти на „Междузвездни войни: Бунтовниците“, Грег Уайсман, Саймън Кинберг и аз самият си сътрудничихме и работихме заедно по историята и героите с писателя Джон Джаксън Милър. Аз дори трябваше да коментирам начина, по който изглеждат Канан и Хера на корицата. За някои това може да е дребна подробност, но за мен бе вълнуващо да съм част от процеса и да знам, че героите ще изглеждат така, както сме искали да изглеждат. Наистина се надявам, че тази история ще ви хареса и ще обогати опита и познанията ви за героите от „Междузвездни войни: Бунтовниците“. Все още има безброй много светове, които да посетим, безброй извънземни видове, с които да се срещнем, и с невероятните нови таланти в „Лукасфилм“ бъдещето изглежда светло.

Накрая искам да ви благодаря. Независимо дали

това е първото ви приключение от „Междувездни войни“, или едно от многото през годините – благодаря ви. Благодаря ви за вашата отдаденост към Галактиката на „Междувездни войни“ и за вашата страст. Благодарение на почитателите като вас по целия свят, Силата винаги ще бъде с нас.

Дейв Фиони

Изпълнителен продуцент и режисьор
на „Междувездни войни – Бунтовниците“

От хиляди поколения рицарите джедаи се грижеха за мира и реда в Галактическата република, подпомагани от връзката си с мистичното енергийно поле, известно като Силата. Ала те бяха предадени и цената плати цялата галактика. Настъпи епохата на Империята.

Сега император Палпатин, някогашният канцлер на Републиката и таен ситски последовател на Тъмната страна на Силата, въвежда свой собствен мир и ред. Мир чрез жестоки репресии и строг контрол над живота на поданиците му.

Но докато Императорът затяга желязната си хватка, някои подлагат на съмнение методите и мотивите му. А други, чийто живот е бил съсипан от машинациите на Палпатин, са пръснати из галактиката като неизбухнали бомби, готови да се взривят...

Години по-рано...

– Време е да се приберете у дома – каза Оби-Уан Кеноби.

Учителят джедай погледна примигващите светлини на пулта, после и учениците, които го наблюдаваха. Пътеката между високите компютърни банки в централната станция за сигурност бе предвидена за онези джедай, които се занимаваха с поддръжката. Ала младите питомци бяха се събрали там и не смееха да се бутат в присъствието на учителя си.

– Това е смисълът на сигнала – продължи братият мъж и пак се обърна към интерфейса.

Редици сини светлилки проблясваха сред море от зелени индикатори.

Той натисна един превключвател.

– Сега не виждате и не чувате нищо. Но далеч от Корусант, на планети из цялата галактика, членовете на нашия Орден ще получат съобщението: *Върнете се у дома.*

Кейлъб Думе седеше на пода в централната станция за сигурност наред със съучениците си и слуша-

ше, ала не особено внимателно. Мислите му витаеха, както често се случваше, когато се опитваше да си представи какво ли е да бъде на мисия някъде навън.

Вече бе станал слаб и жилав. Имаше румена кожа, сини очи и гъста, рошава тъмна коса. Беше просто един от тълпата, още нямаше свой наставник. Един ден обаче щеше да е там, *навън*, щеше да пътува към екзотични светове със своя учител. Щяха да осигуряват мир и ред за гражданите на Галактическата република и да унищожават всяко зло, където и да го откриеха.

Понякога си се представяше като рицар джедай, който се бори рамо до рамо с воините клонинги срещу армията на Сепаратистите. Канцлерът на Републиката Палпатин бе обещал да сложи край на войната, но никой не биваше така грубо просто да спре войната, преди Кейлъб да е получил своя шанс.

И тогава най-сетне можеше да се надява, че ще стане учител джедай като Оби-Уан – приет още млад в редиците на мъдреците на Ордена. После щеше *наистина* да извърши велики подвизи. Щеше да води доблестна битка със ситите – легендарните зли врагове на джедаите.

Разбира се, никой не бе виждал ситите от хиляда години и той не бе чувал да са се върнали. Ала в амбициите си Кейлъб не се различаваше от другите ученици, независимо от пола и биологичния им вид.

Младежкото въображение не познаваше граници.

Учителят джедай с пясъчноруса коса отново докосна пулта.

– Сега е в тестов режим – обясни Оби-Уан. – Никой няма да отговори. Но ако има спешна ситуация, джедаите ще получат съобщението по няколко начина – той погледна слушателите си. – Има основен сигнал за тревога. И други компоненти, в които ще намерите по-подробни текстови и холографски съобщения. Без оглед на формата основната цел би трябвало да е ясна...

– *Приберете се у дома!* – извикаха в един глас учениците.

Оби-Уан кимна. После видя, че някой вдига ръка.

– Ученикът отзад – каза той, опитвайки се да си спомни името. – Кейлъб Думе, нали?

– Да, учителю.

– И аз се уча – усмихна се Оби-Уан и учениците прихнаха. – Въпрос ли имаш, Кейлъб?

– Да – момчето си пое дъх. – Къде?

– Къде какво?

Учениците се разсмяха отново, този път по-силно.

– Къде е този дом? Къде трябва да отидем?

– На Корусант, разбира се – рече Оби-Уан. – Тук, в джедайския храм. Призивът за връщане означава точно това.

Учителят се канеше отново да насочи вниманието си към сигналния индикатор, когато забеляза, че Кейлъб Думе пак размахва ръка. Кейлъб нямаше навик да сяда отпред при всеки урок – никои не уважаваше любимците на учителите, – но стеснителността определено не беше сред недостатъците му.

– Да, Кейлъб?

– Защо...

Момчето не успя да довърши, понеже всички се кикотеха. То ги погледна ядно и започна отново:

– Защо всички джедаи ще са нужни тук по едно и също време?

– Много добър въпрос. Като погледне човек това място, ще си каже, че всички джедаи вече са тук – Оби-Уан се усмихна широко.

Учителите, които стояха в по-просторното помещение за управление, надникнаха вътре. С крайчеца на око си Кейлъб забеляза, че между тях е и Депа Билаба. Имаше мургава кожа и тъмна коса и бе пожелала да го вземе за свой ученик. В момента го наблюдаваше отдалеч с присъщото си търпение: *Сега пък какви ги дрънкаш, Кейлъб?*

На Кейлъб му се прииска да потъне земята. В този момент Оби-Уан се обърна към него:

– Защо *ти* не ми кажеш, Кейлъб: какви според *теб* са причините да призовем всички джедаи в Ордена?

Сърцето на Кейлъб заби лудо, когато си даде сметка, че всички го гледат. Обикновено не се притесняваше, че може да подразни някого, задето толкова открито изразява мнението си. Хлапетата, с които се обучаваше, знаеха, че никога не отстъпва. Но сред насъбралите се сега ученици имаше такива, които изобщо не бе виждал – включително и по-големи от него, да не говорим за учителите джедаи. А сега имаше удобен случай да направи впечатление на член на Висшия съвет пред всички.

Можеше и да отговори грешно и да му се подиграват. Имаше толкова възможности...

Включително и тази възможност да е подвеждащ.

– Знам причините, за да ги призовете – отвърна накрая Кейлъб. – Те са *неочаквани!*

Всички избухнаха в смях. Настана бъркотия. Но Оби-Уан вдигна ръце.

– Това е най-добрият отговор, който съм чувал – заяви той.

Учениците се укротиха и Оби-Уан продължи.

– Истината, мои млади приятели, е, че аз просто не знам отговора. Мога да ви разкажа много случаи от историята на Ордена, когато джедаите са били призовавани на Корусант, за да се справят с една или друга заплаха. Някои са били опасни и са довели до героични подвизи. Има истински истории, има и легенди със зрънце истина в тях и всички те ще ви нау-

чат на нещо. Сигурен съм, че Джокаста, нашият библиотекар, ще ви помогне в тази посока – той склучи ръце. – Никой случай обаче не прилича на другите и когато отново бъде даден сигнал, събитието ще бъде уникално. Надявам се, че никога няма да се наложи да изпратим такъв сигнал, но познанията ви за него са част от обучението. Така че, когато го получите, важното е...

– ...*да се приберем у дома!* – извикаха децата и Кейлъб се присъедини.

– Много добре – Оби-Уан изключи сигнала и се отправи през множеството към изхода.

Един по един учениците отидоха в помещението за управление. Бяха доволни и си бърбеха за другите уроци. Посещението в тази част на джедайския храм бе приключило.

Кейлъб стана, но не си тръгна. Джедаите обучаваха учениците си да оглеждат нещата от всички страни, а изведнъж той осъзна, че онова, което току-що им бяха показали, има и още една страна. Свъсил вежди, понечи отново да вдигне ръка. После си даде сметка, че е сам. Никой не го гледаше или слушаше.

С изключение на Оби-Уан, който стоеше на вратата.

– Какво има? – провикна се учителят сред врявата. Зад него останалите ученици млъкнаха и замръзнаха на местата си. – Какво има, Кейлъб?

Билаба леко се намръщи – без съмнение се чудеше какво ли си е наумил сега импулсивният ѝ кандидат-ученик. Най-добре беше Кейлъб да замълчи. Ала той стоеше сам на пътеката между редиците светлилки и нямаше друг избор, освен да продължи.

– Ами сигналният индикатор... Може да изпраща *всякакви* съобщения, нали?

– А, не – отвърна Оби-Уан. – Не бихме го използвали за административни въпроси. Като рицари джедаи – каквито, много се надявам, ще станете – вие ще получавате инструкции индивидуално по не толкова драматични начини за...

– Може ли да отпратите хората?

Всички от групата изпъшкаха. Въпреки че го прекъснаха, Оби-Уан не бе видимо раздразнен. Той го погледна втренчено.

– Моля?

– Възможно ли е да отпращате хората? – попита Кейлъб и посочи пулта за управление на сигнала. – Така може да призове джедаите едновременно. Или пък да ги предупреди да не се прибират?

Зад гърба на Оби-Уан се разнесе шепот. Билаба влезе в компютърното помещение с намерението да сложи край на неловкото положение.

– Достатъчно, Кейлъб. Извинете ни, учителю Кеноби. Ние ценим вашето време.

Оби-Уан не гледаше нея, а се вираше замислено

в индикатора.

– Не, не – отвърна и махна на учениците: – Моля, изчакайте ме. – Почеса се по главата, после се обърна към тях: – Да, предполагам, че индикаторът може да предупреди джедаите да не се връщат.

Учениците взеха да мърморят.

Да предупреди джедаите да не се връщат?

Джедаите никога не са бягали! Те са се устремявали срещу опасностите!

Джедаите са отстоявали позициите си и са се борили!

Останалите учители влязоха и кимнаха на Оби-Уан.

– Ученици – каза един от по-възрастните, – няма причина да...

– Няма *очаквана* причина – поправи го Оби-Уан, размахва пръст във въздуха и погледна Кейлъб. – Само неочаквани причини, както каза нашият млад приятел.

Групата утихна. Кейлъб не искаше да казва нищо повече и остави друг ученик да зададе въпроса, който се въртеше в главата му.

– И после какво ще стане? Ако отпратите всички ни, какво ще стане?

Оби-Уан се замисли за момент, после се обърна към тях и им се усмихна ласкаво.

– Каквото е ставало всеки път. Ще изпълните за-

поведта и ще чакате следващата – той вдигна ръце и ги освободи. – Благодаря за времето, което ми отделихте.

Учениците бързо се изнизиха от помещението за управление, разговаряйки помежду си. Кейлъб остана и видя Оби-Уан да излиза през друга врата. Отново погледна светлинния индикатор.

Усети, че Билаба го гледа, и се обърна. Тя го чакаше до вратата. Вече не беше намръщена – очите ѝ бяха топли и загрижени. Даде му знак да я последва. Той го направи.

– Моят млад стратег пак е дълбоко замислен – рече Билаба, докато влизаха в асансьора. – Имаш ли други въпроси?

– *Да чакаме заповедите.* – Кейлъб се вторачи в пода, а после вдигна очи към нея. – Ами ако заповедите никога не дойдат? Искам да знам какво да правя тогава.

– Може би ще разбереш.

– А може и да не разбере.

Тя го гледаше замислено.

– Добре, може и да не разбереш. Но всичко е възможно – каза тя и сложи ръка на рамото му. – Може отговорът да стигне до теб в друга форма.

Кейлъб не знаеше какво означава това. От друга страна обаче, Билаба обичаше да говори със загадки и както винаги, той бързо забрави за това, след като

се озова на нивото, където се упражняваха младите джедаи. Всеки ден във всяка стая човек можеше да види най-могъщите воители на галактиката, обучаващи следващото поколение джедаи в бой със светлинен меч, акробатика, ръкопашен бой, дори в пилотиране на звездни кораби със симулатори. Изучаваше се всяка дисциплина, свързана с мистичната Сила – енергийното поле, от което джедаите черпеха мощта си.

А воините, които виждаше, бяха само малка част от Ордена на джедаите с аванпостове и агенти из цялата позната галактика. Вярно, в момента Галактическата република бе във война със Сепаратистите, но джедаите бяха се справяли с угрозата хиляда поколения наред. Как някой или нещо би могло да им се противопостави?

Кейлъб стигна до едно помещение, в което съучениците му вече бяха се заловили за работа и тренираха по двойки с дървени тояги. Един от редовните му партньори за дуел – червендалесто човешко момче – го посрещна на вратата с тренировъчно оръжие в ръка. То също бе присъствало на лекцията.

– Добре дошъл, млади и сериозни учителю – поздравя го то със самодоволна усмивка. – Какво беше това с учителя Кеноби?

– Забрави – отвърна Кейлъб, избута го встрани и взе оръжието си за тренировки. – Нищо не беше.

– Чакайте! – другото момче размаха ръка, имитирайки как Кейлъб задава въпроси. – О! О! Изберете мен, учителю!

– Аха. Трябва да се съсредоточиш, приятелче, защото здравата ще ступам задника ти – усмихна се Кейлъб и започна тренировката.

ТУК Е ОБИ-УАН КЕНОБИ.
ВОЙСКИТЕ НА РЕПУБЛИКАТА БЯХА
ПРИНУДЕНИ ДА СЕ ОБЪРНАТ СРЕЩУ
ДЖЕДАИТЕ.
ИЗБЯГВАЙТЕ КОРУСАНТ, ГЛЕДАЙТЕ
ДА НЕ ВИ РАЗКРИЯТ.
БЪДЕТЕ СИЛНИ.
НЕКА СИЛАТА БЪДЕ С ВАС.

Първа фаза
ВЪЗПЛАМЕНЯВАНЕ

*Императорът разкрива амбициозния си план за
увеличаване на имперския флот*

*Граф Видиан дава своя принос за звездната мощ
по време на обиколката си за проверка
на индустрията*

*Невзривените муниции от Войната на
клонингите все още будят тревога*

*Заглавия от Имперски холоновини
(издание на Горс)*

ПЪРВА ГЛАВА

– Дайте сигнал за очакван сблъсък!

Миг по-рано звездният разрушител бе излязъл от хиперпространството, а сега към мостика се носеше наклонен настрани товарен кораб. Преди „Ултиматум“ да вдигне щитовете си или оръдията му да се прицелят, приближаващият съд рязко зави нагоре.

Не вярвайки на очите си, Рей Слоун гледаше как чудноватият кораб профуча над илюминатора на мостика и се изгуби от погледа ѝ, но продължи да се чува – тънкият, стържещ звук ѝ подсказа, че чуждият кораб е закачил гигантския съд. Капитанът хвърли поглед на първия офицер.

– Повреди?

– Никакви, капитане.

Не съм изненадана – помисли си тя. Със сигурност при другия кораб положението беше по-лошо.

– Тези дръвници се държат така, сякаш не са виждали звезден разрушител!

– Сигурен съм, че не са – отвърна командир Чамъс.

– По-добре да свикват – Слоун гледаше транспортните кораби пред „Ултиматум“.

Огромният ѝ звезден кораб *имперски* клас бе пристигнал от хиперпространството в края на посочения безопасен коридор за заход и така се бе озовал опасно близо до най-голямото задръстване на трафика в целия Вътрешен пръстен. Тя се обърна към десетките членове на екипажа, заели постовете си.

– Стойте нащрек. „Ултиматум“ е още съвсем нов, за да го върнем с издраскана боя. – Тя се замисли и присви очи. – Изпратете съобщение по канала на Минната гилдия. Следващият идиот, който се приближи на километър от нас, ще бъде подстриган с турболазери.

– Разбрано, капитане.

Разбира се, Слоун никога не бе идвала в тази система, тъй като бе произведена в капитан тъкмо навреме за първото пътуване на „Ултиматум“. Беше висока, мускулиста, с тъмна кожа и черна коса, представяше се добре от самото начало и се издигна бързо в йерархията. Вярно, на „Ултиматум“ беше по заместване, тъй като капитанът на редовна служба изпълняваше задача на комитета по строителството. Но колцина бяха онези, заели се с управлението на голям боен кораб още на трийсет? Тя нямаше представа, тъй като имперският флот бе под това име от по-малко от десетилетие – откакто канцлерът Пал-

патин се бе справил с предателите джедаи и бе превърнал Републиката в галактическа империя. Слоун знаеше, че следващите дни ще бъдат решаващи дали ще получи собствен кораб.

Бяха я информирали, че в системата има нещо необикновено – една наистина чудата двойка. Горс, която се виждаше през предния илюминатор, се славеше като може би най-грозната планета в галактиката. Тъй като тази димяща топка от кал бе гравитационно заключена* към своята звезда, едната ѝ страна бе завинаги изпечена. Обитаема бе само тъмната ѝ страна – дом за огромен индустриален град, осеян с открити мини. Слоун не можеше да си представи да живее в свят, който никога не е виждал изгрева – ако потенето в безкрайната, задушна лятна нощ изобщо можеше да се нарече *живот*. Тя погледна надясно и видя истинското бижу – Синда, единствената луна на Горс. Достатъчно голяма, за да бъде отбелязана в имперските архиви като двойна планета с Горс, Синда искреше във великолепно синьо и беше толкова очарователна, колкото мрачна бе главната планета.

Слоун обаче не се интересуваше от гледката, нито от тежкия живот на всички неудачници на Горс. Тя

* Гравитационно заключване се получава, когато орбиталният период на едно астрономично тяло около друго съвпада с периода на въртенето му около собствената му ос, и така то е обърнато към другото тяло винаги с едната си страна. Пример за това е системата Луна–Земя. – Бел. прев.

извърна поглед от прозореца.

– Погрижете се още веднъж конвоите да не навлизат в нашата зона за достъп. След това информирайте граф Видиан, че сме...

– *Забравете старите методи* – каза рязко един нисък баритон.

Остро произнесените думи стреснаха всички на мостика, защото бяха ги чували и друг път, макар и не по този начин. Беше фраза, която прочутият им пътник често използваше; бе цитирана в много бизнес програми по времето на Републиката и все още използвана при въвеждането на успешните програми в подкрепа на управлението – сега, когато той бе преминал на служба във властта.

Навсякъде старите методи, по които работеше Републиката, бяха заменяни с нови.

„Забравете старите методи“ наистина бе лозунгът на днешното време.

Въпреки това Слоун не бе сигурна защо го чува точно сега.

– Граф Видиан – каза тя и взе да оглежда един по един входовете към мостика. – Просто установяваме безопасния периметър. Това е стандартна процедура.

Денетриус Видиан се появи от най-далечната врата.

– А аз ви казах да забравите старите методи –

повтори той, макар че без съмнение всички го чуха още първия път. – Изпратихте заповед миньорският трафик да ви избягва. Би било по-полезно *вие* да се отдръпнете от *техните* транзитни коридори.

– Имперският флот не отстъпва пред *търговския трафик* – изпъна се Слоун.

– Спестете ми гордостта си! – Видиан чукна по дока с металния си ток. – Ако не беше торилидият, който системата произвежда, щяхте да сте капитан само на совалка. Забавяте производството. Старите методи са погрешни!

Слоун се намръщи. Не ѝ харесваше да ѝ говорят снизходително на собствения ѝ мостик. Решението трябваше да е нейно или поне така да изглежда.

– Това е торилидият на Империята. Оставете им повече място. Чамъс, дръпнете ни един километър назад от коридите на конвоя – и следете целия трафик.

– Разбрано, капитане.

– Разбрано е точната дума – отбеляза Видиан.

Всяка сричка бе произнесена отчетливо, модулирана механично и усилена, така че всички да чуят. Ала Слоун никога нямаше да свикне с нещо по-странно, което бе забелязала, още щом мъжът се качи на борда – устата му не помръдваше. Думите му идваха от специална гласова протеза – компютър, свързан с високоговорител, вграден в сребърното

покритие на врата му.

Веднъж чу гласа на Дарт Вейдър, главния пратеник на Императора, и макар да беше електронно усилен, в много по-плътния му глас се долавяше естественото му звучене. Говореше се, че за разлика от него, граф Видиан е избрал изкуствения си глас въз основа на проучване, сочещо кой е най-мотивиращият глас в бизнес сектора.

И откакто преди седмица Видиан бе пристигнал на нейния кораб с хората си, не се притесняваше да говори толкова високо, колкото намери за добре. На „Ултиматум“, на екипажа и на самата нея.

Видиан механично закрочи по мостика. Само така можеше да бъде описано движението му. Той беше човешко същество като нея, но голяма част от тялото му бе подменена. Ръцете и краката му бяха покрити с броня вместо с протези от синтетична плът – всеки го знаеше, защото той не се стараше да го крие. Туниката му в кралско червено и дългата до коленете черна фустанела бяха единствената нормална част от външния вид на един от петдесетте най-могъщи лордове в индустрията.

Ала онова, което най-много привличаше смутени погледи, бе лицето му. Изгубил плътта си заради болестта, някога разяла крайниците и гласните му струни, той бе покрил лицето си със синтетична кожа. Другото бяха очите му – изкуствени устройст-

ва с жълти ириси с червено наоколо. Сякаш бяха предназначени за други разумни видове, а не за хора. Видиан бе ги избрал само заради онова, което можеха да вършат. Слоун разбра това, докато го гледаше как крачи по мостика и мести поглед от конвой на конвой, анализирайки мислено гледката.

– Вече се срещнахме с някои от местните – отбеляза тя. – Вероятно сте чули удара. Хората са...

– Неорганизирани. Затова съм тук.

Той се обърна и пое покрай редицата оператори на терминали към тактическата станция, на която бяха изобразени всички кораби в района. Избута настрани Коли – младия мичман човек, и набра някаква команда. После се отдръпна от конзолата и застина, сякаш загледан безизразно в космическото пространство.

– Милорд? – нервно попита Коли.

– Въведох данните от твоя екран в оптическите си импланти – отвърна Видиан. – Може да се върнеш към работата си, докато ги чета.

Тактическият офицер се подчини. Слоун си каза, че явно е облекчен, задето киборгът няма да наднича през рамото му. Методите на Видиан бяха определено странни, но успешни и това беше причината да е на кораба. Някогашният индустриалец сега бе любимият експерт на Императора по въпросите на ефективността.

Фабриците на Горс произвеждаха рафиниран торилидий – рядко, стратегически важно вещество, необходимо в огромни количества за различни имперски проекти. Но напоследък суровината идваше от луната Синда, затова имаше такова задръстване в трафика на товарни кораби, които кръстосваха бездната между двете кълба. Императорът бе изпратил Видиан да подобри производството, тъй като бе много вещ в тази работа.

Видиан бе известен с умениято си да изстиска и последния ерг енергия, последния килограм суровина и производствено количество от всеки свят. Той не беше сред най-близките съветници на Императора – още не. Ала Слоун бе наясно, че скоро ще стане, стига болестта, която бе го поразила, да не се върне. Милиардите на Видиан бяха му осигурили допълнителен живот и той бе твърдо решен да не губи и секунда, нито да позволи някому да го прави. Откакто беше на борда, Слоун не бе успяла да проведе нито един разговор с него, без той да я прекъсне поне десетина пъти.

– Предупредихме местната минна гилдия за вашето пристигане, графе. Общите данни за производството на торилидий...

– ...вече пристигат – прекъсна я Видиан и се запъти към друг терминал за данни в задната част на мостика.

Командир Чамъс отиде при Слоун, на метри разстояние от графа. Чамъс беше в края на четирийсетте, а няколко по-млади офицери вече бяха го задмиснали по ранг. Той много обичаше да клюкарства.

– Знаете ли – тихо каза Чамъс. – Чух, че е купил титлата си.

– Да не би това да ви изненадва? Всичко в него е изкуствено – прошепна Слоун. – Корабният лекар дори смята, че някои от частите му са доброволно...

– Само си губите времето в догадки – обади се Видиан, без да вдига поглед от данните, които проучваше.

Тъмните очи на Слоун се разшириха.

– Съжалявам, милорд...

– Забравете формалностите и извиненията. И от двете няма смисъл. Но за екипажа ви е добре да знае, че някой винаги слуша – и има по-добри уши от вашите.

Макар да се е наложило да си ги купи от някой магазин – помисли си Слоун. В неравните издатини, които някога са били ушите на Видиан, имаше слухови апарати, които очевидно улавяха думите ѝ, а вероятно правеха и други неща. Тя се приближи до графа.

– Точно както очаквах – заяви Видиан, загледан в невидимата информация пред очите си. – Казах на Императора, че си струва да ме изпрати тук.

Много светове, които произвеждаха критично важна за сигурността на Империята продукция, но в недостатъчни количества, бяха извадени от юрисдикцията на местните губернатори и поставени под контрола на Видиан – Горс беше последният.

– Калпавата им работа може и да е била добра за Републиката, Империята създава ред от хаоса. Онова, което правим тук – и в хиляди системи като тази, – ни приближава до крайната цел.

Слоун се замисли за момент.

– Съвършенство?

– Онова, което иска Императорът.

Слоун кимна. От високоговорителя на шията на Видиан се разнесе остро тенесиено стържене – изнервящ звук, който тя се бе научила да тълкува като неговия еквивалент на гневна въздишка.

– Някакъв муден тип задържа конвоя към луна-та – каза той, загледан в нищото.

Слоун погледна към тактическия екран и видя, че това е товарният кораб, който се бе ударил в тях. Тя заповяда „Ултиматум“ да се завърти към него.

От долната част на товарния кораб се сипеше дъжд от искри. Останалите съдове се отдръпнаха от страх, че той може да се взриви.

– Обадете се на товарния кораб – нареди Слоун. На мостика отекна треперещ нечовешки глас:

– Тук е „Мечтата на Синда“. Съжалявам, че пре-

ди малко ви закачихме. Не очаквахме...

– Какъв е товарът ви? – прекъсна го Слоун.

– Още не сме натоварили. Бяхме тръгнали да вземем торилидий от луната за рафиниране в „Химически заводи Каладън“ на Горс.

– Ще можете ли да транспортирате в това състояние?

– Трябва да стигнем до работилницата, за да разберем. Не съм сигурен колко зле са нещата. Може да минат два месеца...

– Капитане, прицелете се в кораба и стреляйте – намеси се Видиан.

Каза го почти небрежно, доколкото бе възможно да се долови истинско чувство в интонацията на Видиан. Въпреки това заповедта стресна Чамъс. Той застана пред оръдейния разчет и се обърна към капитана за инструкции.

Пилотът на товарния кораб, който бе чул новия глас, беше не по-малко стреснат.

– Съжалявам... Не ви разбрах. Не казахте ли току-що...

Слоун погледна Видиан, после – първия си офицер:

– Огън.

– Какво? Не може да сте... – прозвуча смаяният глас на капитана на товарния кораб.

Този път беше прекъснат от турболазерите на

„Ултиматум“. Пространството бе разцепено от оранжева енергия, която превърна „Мечтата на Синда“ в хаос от пламъци и отломки.

Слоун гледаше как останалите кораби от конвоя бързо сменят посоката. Оръдейният разчет бе свършил работа; бе се прицелил в кораба така, че опасността за останалите наблизко да е минимална. Всички товарни кораби вече се движеха по-бързо.

– Нали разбирате – подхвана Видиан, обръщайки се към нея. – Времето за замяна на един кораб и екипажа му в този сектор е...

– ...три седмици – довърши Слоун. – Което е по-малко от два месеца.

Виждаш ли, и аз чета докладите.

Тя си даде сметка, че към тази задача трябва да се подхожда така. Какво толкова, че Видиан е странен? Да разбереш какво иска Императорът – и онези, които говореха от негово име – и да го осигуриш бе пътят към успеха. Обсъждането на заповедите му бе само загуба на време и я представяха в лоша светлина. Това беше тайната за напредък в службата – винаги да си на страната на онова, което така или иначе ще се случи.

Слоун склочи ръце зад гърба си.

– Ще се погрижим конвоите да се движат двойно по-бързо и ще заплашим всеки кораб, който откаже да го стори.

– Не става дума само за превоза – каза Видиан. – Има проблеми и на планетата, и на луната. Информацията от наблюдението показва, че липсва дисциплина, че се надигат протести срещу усилията за безопасност и опазване на околната среда. А винаги има и непредвидени обстоятелства.

– „Ултиматум“ е на ваше разположение, милорд – увери го Слоун. – Системата ще прави това, което вие – което Императорът – иска от нея.

– Така и ще стане – съгласи се Видиан с очи, пламтящи в кървавочервено. – Така и ще стане.

* * *

Хера Синдула гледаше отдалеч как отломките от товарния кораб горят в тишината. Нямаше спасителни кораби. Колкото и малка да бе вероятността за оцелели, никой не ги и търсеше. Виждаха се само товарни съдове от конвоя, които бързо подминаваха отломките.

Подчиняваха се на камшика на господаря.

Тя си помисли, че такова е милосърдието във времето на Империята. Имперските войници нямаха милост. Сега очевидно липсата на каквато и да е загриженост заразяваше и хората от народа.

Зеленокожата жена туай'лек в снабдения с устройство за невидимост звезден кораб не можеше да повярва, че това е истина. В общи линии обикновените хора бяха свестни... и един ден щяха да се надигнат

срещу несправедливостите на властта. Нямахме обаче да стане сега и със сигурност не и тук. Беше твърде рано и Горс едва бе започнал да се събужда политически. Пътуването не беше с цел вербуване. Не, целта бе да види на какво е способна Империята – проект, напълно подходящ за вечно любопитната Хера. А граф Видиан, личният магьосник на Императора, направо си просеше да бъде проучен.

През изминалите седмици имперският специалист по „повишаване на ефективността“ бе нанесъл много щети в сектора. На трите предишни свята съмишлениците на Хера, които тя познаваше от холонет, докладваха, че под електронните очи на Видиан бедността е стигнала невиждани мащаби. После сподвижниците ѝ просто изчезнаха. Това събуди интереса на Хера и когато тя научи за посещението на графа в системата на Горс, дойде тук.

Имаше връзка на Горс, от която очакваше подробна информация за режима. Искаше информацията, но първо трябваше да проследи Видиан, а известната с беззаконието си минна търговия в системата ѝ даваше различни възможности да се доближи до него. Хаосът в индустрията – идеалната примамка за Видиан – щеше да ѝ осигури превъзходно прикритие, за да проучи методите му.

Император Палпатин разполагаше с твърде много слуги с голяма власт и влияние. Струваше си да

разбере дали Видиан наистина притежава някаква магия, преди да се издигне по-високо.

Беше време да действа. Хера избра идентификационния сигнал на транспондера на един кораб от конвоя. Миг по-късно, след едно натискане на бутона, нейният кораб *се превърна* в този съд за всеки, който следеше трафика. С добре усвоена лекота тя започна да промъква кораба си сред хаотичния поток товарни съдове, пътуващи към луната.

Никой от тези момчета не си заслужава – помисли си тя. Добре че пътуването нямаше за цел да вербува някого. Вероятно нямаше и да открие някого, за когото да си струваше да загуби време.

ВТОРА ГЛАВА

– Внимавай бе, идиот!

Когато видя огромния превозвач на торилидий, устремен към него, Канан Джаръс забрави за разговора и рязко наклони товарния кораб. Без да губи време да се притеснява дали големият съд ще завие в същата посока, използва възможността, докато все още можеше да го стори. За награда оцеля и успя да разгледа долната част на приближаващия кораб от опасно близко разстояние.

– Съжалявам – изпраща глас от комуникационната система.

– Със сигурност е така – отвърна Канан, чиито сини очи гледаха ядно изпод тъмните му вежди.

Добре ще е той тип да не ме срещне през нощта из улиците.

Беше истинска лудост. Удължената елиптична орбита на Синда означаваше, че разстоянието между луната и Горс се променя ежедневно. В дните на максимално приближаване както днес пространството между световете бе така задръстено, сякаш имаше

състезание, в което целта бе возилата да се сблъскват. Ала появата на звездния разрушител и унищожението на товарния кораб доведоха до паническо бягство в космоса. Надпревара, при която съдовете летяха в противоположни посоки едни срещу други по едни и същи транспортни коридори.

Обикновено Канан беше този, който рискуваше, за да стигне там, накъдето се бе запътил. Това му осигуряваше бонуси и разбира се, работа. А и той се гордееше, че запазва спокойствие, когато другите се паникьосваха – а сега се случваше точно това. Канан *и преди* бе виждал звезден разрушител, но бе почти сигурен, че никой друг съд наоколо не е.

До него се движеше още един товарен кораб. Не му беше познат. Дизайнът му напомняше скъпоценен камък, с подобен на мехур кокпит в предната част и още един за стрелеца точно над него. Беше хубав кораб в сравнение с всичко останало в небето. Канан натисна дросела, опитвайки се да ускори покрай съда, за да зърне пилота. Корабът реагира, като се стрелна над него с изненадваща скорост, и навлезе в неговия курс, принуждавайки го да намали скоростта. Той зяпна, когато другият пилот включи двигателите на форсаж и го изпревари далеч напред.

За първи път му се налагаше да докосне спирачките и това веднага бе забелязано. Комуникационната система издаде мелодичен звън, последван от не

особено ласкав женски глас.

– Вие там! Какъв е идентификационният ви код?

– Кой пита?

– Тук е капитан Слоун от звездния разрушител „Ултиматум“!

– Впечатлен съм – отвърна Канан и приглади острата си черна брадичка. – С какво сте облечена?

– *Моля?*

– Просто се опитвам да си ви представя. Тук човек не се среща с много хора.

– Повтарям, какъв е вашият...

– Тук е „Целесъобразност“, лети към полихимическия завод „Лунна светлина“ от Горс – той рядко си правеше труда да включва идентификационния транспондер, и без това тук никои не контролираше космическия трафик.

– Ускорете, иначе ще загазите!

Канан се облегна лениво в пилотското кресло и завъртя очи.

– Ако искате, стреляйте – бавно, почти провлечено отвърна той. – Но трябва да знаете, че возя товар от взривоопасен барадиев бисулфат за мините на Синда. Много е чувствителен. Вие там, в големия кораб, може и да сте в безопасност от отломките, но не бих казал същото за другите от конвоя. А някои от тези добри хора прекарват същото. Така че не съм сигурен дали идеята е добра – изхили се той. – На

ваше място бих го имал предвид.

Настъпи мълчание.

Миг по-късно дойде отговорът:

– Продължавайте.

– Сигурна ли сте? Искам да кажа, може да отбележите в официалния доклад и да изл...

– Не ме предизвиквай, копачо – дойде леденият отговор. – И се движи по-бързо.

Той оправи едната си ръкавица без пръсти и се усмихна:

– И на мен ми беше приятно да си поговорим.

– „Ултиматум“, край!

Канан изключи приемника. Знаеше, че всеки с достатъчно мозък не би го взел на прицел, щом разбере какво превозва. Долу, в мините на Синда, миньорите използваша за своя защита един грам от „бебето“ – както язвително наричаха барадиевия бисулфат. Всеки имперски служител би помислил добре, преди да се приближи твърде много до „превозвач на бебето“. В случая капитанът на звездния разрушител едва ли щеше да му се обажда за каквото и да е след този разговор.

Това също бе част от плана му. Предпочиташе да избегне среща с нея, независимо от вида ѝ.

Той иронично повтори думите на Слоун.

– Движи се *по-бързо!*

Вече летеше със скорост, близка до максималната

на товарния кораб. Когато беше напълно натоварен, не можеше да изстиска дори и толкова от „Целесъобразност“. Саркастичното име на кораба бе негова идея. Транспортът принадлежеше на „Лунна светлина“ и беше един от десетките кораби, които компанията използваше. Те катастрофираха толкова често, че фирмата не си правеше труда да им дава имена. „Пилотите самоубийци“ също не оставаха дълго в играта, при условие че изобщо оцелееха, и затова Канан нямаше представа колко хора са летели с кораба му преди него. Беше дал име на „превозвача на бебета“, опитвайки да го направи поне малко по-приятен.

Добре ще е, мислеше си, ако на някоя планета, която бе посетил, да лети на нещо от класа – като онзи кораб, който току-що бе профучал край него. Тогавя обаче собственикът му вероятно нямаше да му разреши волностите, които си позволяваше с „Целесъобразност“. Като сега например – видя два миньорски превозвача, насочили се към него, наклонни кораба и започна да се движи по спирала между тях. Те забавиха ход. Той продължи напред. „Нека *те* да се пазят от мен.“

Грижливо обезопасеният товар не реагира на рязкото движение, но след маневрата от задната част на товарното отделение се чу глух удар. Канан се обърна и вързаната му назад коса докосна облегалката. С крайчеца на окото си той видя на дока да се

търкаля възрастен мъж, който се опитваше да върне чувството си за ориентация.

– Добро утро, Окадая.

Мъжът се изкашля. Също като Канан, Окадая имаше брада без мустаци, но косата му беше съвсем бяла. Той спеше при контейнерите с барадиев бисулфат, върху празен рафт. Предпочиташе го пред противоускорителното кресло в главната кабина – там беше по-тихо. Когато разбра коя е посоката напред, започна да пълзи.

Щом стигна до креслото на втория пилот, каза, без да се обръща:

– Реших да не ти плащам за пътуването и няма да ти давам повече съвети.

– Най-добрият съвет, който съм получавал, беше да сменя работата си – отвърна Канан.

– Хм.

Всъщност Окадая Гарсън работеше какво ли не и затова бе много подходящ за приятел на Канан. Окадая бе ръководител на един от минните екипи на Синда – ветеран от трийсет години, който добре познаваше всичко наоколо. А долу, на Горс, държеше „Астероидният пръстен“ – любимия бар на мнозина миньори. Канан се бе запознал с Окадая преди месеци, след като бе разтървал неколцина побойници в бара. С негова помощ бе станал пилот на товарен кораб в „Лунен блясък“.

Дори сега Канан живееше в евтиния хотел до бара. Хазяинът му разполагаше и с добър запас алкохол, та сделката се бе оказала наистина добра.

Окадая твърдеше, че ползва алкохола само когато някой в мините е ранен. Удобно извинение, имайки предвид, че това се случваше почти всеки ден. Вчерашното срутване беше толкова страшно, че почерпката бе продължила цяла нощ, та Окадая бе изпуснал служебната совалка на смяната си. На „превозвачите на бебета“ рядко имаше пътници, които можеха да стигнат до работата си и по друг начин, а Канан изобщо не ги вземаше. За Окадая обаче направи изключение.

– Сънувах женски глас – каза старецът, разтривайки очи. – Строг, царствен и заповеднически.

– Беше капитан на звезден кораб.

– Това ми харесва – рече Окадая. – Разбира се, тя не е подходяща за теб, но аз съм човек с възможности. Къде мога да срещна този ангел?

Канан просто посочи с пръст през прозореца вляво. Старецът видя „Ултиматум“, който се извисяваше над трескавия космически трафик. Той облеци кръвясалите си очи и мигом ги присви, опитвайки да определи какво точно вижда.

– Хм – рече най-сетне. – Това не беше там вчера.

– Звезден разрушител.

– О, господи! Ще ни гръмнат ли?

– Не съм питал – отвърна Канан, ухилен до уши. Недоумяваше как един стар миньор от долнопробно място като Горс може да се изразява толкова благовъзпитано, но това винаги го развеселяваше. – Някой здравата беше я ядосал. Познаваш ли някого на „Мечтата на Синда“?

Окадая се почеса по брадата.

– Част от екипажа на Каладън – висок, слаб „чукоглав“* тип. Има тлъста сметка в „Астероидният пръстен“.

– Е, можеш да забравиш, че ще прибереш парите си.

– О! – възкликна Окадая и погледна отново през прозореца; навън още се носеха отломки от злощастния товарен кораб. – Канан, момчето ми, определено знаеш как да накараш човек да изтрезнее.

– Добре. Почти пристигнахме.

„Целесъобразност“ се завъртя и се наклони надолу към бялата повърхност на лишената от атмосфера Синда. Беше изровен изкуствен кратер, пригоден за зона за приземяване. В стените му бяха издълбани половин дузина площадки за кацане, свързани с мините по-надолу. „Целесъобразност“ увисна над кратера и се завъртя към определения вход.

Окадая се обърна и присви очи.

– Ей го там моя транспортен кораб!

* Често използвано прозвище на иторианците. – Бел. прев.

– Казах ти, че ще го настигнем.

Наистина го бяха настигнали, но това не се дължеше само на усилията на Канан. Нелепата директива на Империята също бе изиграла своята роля. Служебният транспортен кораб, който Окадая беше изпуснал, бе опитал да влезе в дока твърде бързо и бе закачил входа. Сега стоеше там, задръстил достъпа, повреден и отчасти увиснал над ръба. Нямаше опасност да падне, но магнитният щит за херметизиране на пещерата бе неизползваем. В дока се виждаха работници със скафандри, които гледаха безпомощно разбитото возило.

– Преместете го – подкани ги Канан по комуникационния канал.

– Останете на място, „Лунна светлина 72“ – изпраща отговорът на контролната кула в центъра на кратера. – Ще ви вкараме, след като раздадем скафандри на работниците и ги свалим.

– Имам разписание – възрази Канан, извади „Целесъобразност“ от режима на висене и го приближи към входа.

От комуникатора се разнесоха възражения, които привлякоха вниманието на Окадая. Той погледна Канан.

– Нали си наясно, че возим силно взривоопасно вещество?

– Не ми пука – отвърна Канан. – А на теб?

– Изобщо. Съжалявам, че се намесих. Давай.

Канан майсторски насочи късия, дебел нос на „Целесъобразност“ към обратната страна на транспорта. Виждаше през прозорците миньорите вътре, които напразно протестираха и ръкомахаха срещу него, когато корабът му се опря в техния с остър метален звук. Канан увеличи мощността на двигателите, мина напред и избута транспорта от ръба. В двата кораба отекна остро стържене и Окадая погледна нервно към товарното отделение. След малко обаче и двата съда бяха в зоната за кацане. Магнитното поле затвори херметично дока и Канан изключи двигателите.

Окадая подсвири. Известно време гледаше приятеля си малко учуден, после сложи ръце на пулта.

– Е, стигнахме значи – той направи пауза, очевидно смутен. – Ще пийнем *след* работа, нали?

– Точно така.

– Само дето редът е погрешен – отвърна старецът и леко се олюля, докато се изправяше. – Да се залавяме тогава.

ЗА АВТОРА

Джон Джаксън Милър е автор на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“: „Междувездни войни: Кеноби“, „Междувездни войни: Странстващ рицар“, „Междувездни войни: Изгубеното племе на ситите – събрани разкази“ и петнайсет графични романа, посветени на „Междувездни войни“. Той е анализатор и историк в областта на комиксите. Писал е комикси и проза за няколко франчайза, включително „Конан“, „Железният човек“, „Индиана Джоунс“, „Мас Ефект“, „Семейство Симпсън“ и „Стар Трек“. Живее в Уисконсин със съпругата си, двете си деца и много комикси.